

No en tenim

Cal anar-hi una mica amb compte, amb els verbs acabats en -èixer (o en -éixer, perquè la llista -dels bons- és més aviat breu. De fet, d'acabats en -èixer (amb la e tònica oberta i, doncs, l'accent greu) només tenim parèixer, conèixer i merèixer i llurs composts, i irèixer-se, que vol dir «enrabiarse» i que deu ésser molt escassament usat —l'única notícia que en tenim és la seva inclusió al diccionari—; i dels acabats en -éixer (e tònica tancada i accent agut), solament hi ha créixer, néixer i péixer i llurs composts (dels dos primers). Es pot dir que tots els altres que es fan servir són rebutjables: o es tracta de formes falses, com «florèixer», «envanèixer», «entristèixer», etc, en lloc de florir, envanir i entristir, o bé, simplement, de barbarismes declarats com ara «carèixer» i «adolèixer».

Justament, en un mateix article suara aparegut descobrim encara la presència d'aquests dos verbs, repetidament denunciats i condemnats, els quals, a més, tenen un significat, no pas equivalent, però més o menys afí, ja que expressen tots dos idees negatives. Com a formes amb què substituir «carèixer» hom sol proposar mancar i freturar, i patir i pecar a fi de substituir «adolèixer»; dit d'una altra manera, aquests són els verbs que indiquen els nostres diccionaris d'equivalència per als verbs del castellà «carecer» i «adolecer»: Manquen de seguretat i Pateixen del mateix defecte.

Potser les solucions proposades per a substituir «carèixer» no acabaran de satisfer del tot. ¿No tenim, realment, un verb més viu equivalent al verb «carecer» del castellà? Potser no, que no el tenim. Però bé ens queda aquesta solució: dir que no el tenim, amb què expressem la mateixa idea amb una forma, a més de correcta, viva i planera: tant, que passa fins i tot desapercebuda.